

воденето на училищата въ Сливенъ до учебната 1869/70. (Прѣзъ учебнитѣ 1869/70, 1870/71, 1871/72 Чинтуловъ по неизвѣстни намъ причини не учителствува.⁴⁸⁾ Увлеченъ въ своята любима училищна работа прѣзъ второто си осемгодишно учителствуване въ Сливенъ, Чинтуловъ продължава педагогичната си дѣйностъ, която, както по-рано, давала добри резултати. Училището цѣфтяло, обръщало внимание на всѣки просвѣтенъ българинъ и съ своя напръдъкъ е привличало все по голѣмъ брой ученици.

Нови пѣсни. — Робскитѣ вериги и страхове не прѣсушаватъ извора за пѣсни у Чинтулова. Но колко болно звучатъ думитѣ на поета „ако бѣхъ свободенъ (необезпокояванъ) азъ щѣхъ да напиша цѣла стая съ пѣсни“.⁴⁹ И въпрѣки това, той не заглушава гласътъ на сърдцето, а като истински поетъ, робъ на своето вдъхновение, би запѣлъ като Вазова —

Спирай изворъ да не блика
Спирай вѣтъръ да не вѣй
Искай болка да не вика
Или младостъ да не пѣй,

Прѣзъ 60-тѣ години Чинтуловъ продължава да допѣва своята пѣсень. Но сега наредъ съ малкитѣ лирически кжса, той се опитва въ стихотворни епосъ и пише двѣтѣ си епически пѣсни: „Двама приятели“ и „Патриотъ“.

Раздѣлилъ се съ своята любима бунтовна пѣсень, първитѣ години слѣдъ 1857 година (гази важна прѣдѣлна дата въ живота и дѣйността на Чинтуловъ), той обръща погледъ къмъ миналото. И прѣзъ нерадостната дѣйствителностъ Чинтуловъ прозира възвеличеното минало, което го докарва до